

Bračni par Ribič, Renato i Biljana poslednjih sedam godina, preko svoje turističke agenciju „Balkanika“, sa sedištem u Mariboru, dovode slovenačke goste u Srbiju i na područje Balkana. Na njihovom sajtu, Srbiju predstavljaju kao zemlju zanimljivih ljudi, tajnovitih običaja i brojnih nepoznatih predela, zemlju skrivenih kutaka još neucrtanih u turističke mape, zaseoka u kojima se vreme zaustavilo, krajolika nenarušene prirode.

Sreli smo ih u Zlakusi, sa grupom planinara, koja se žurno spremala da sa Gučom završi svoje desetodnevno krstarenje Srbijom.

-Naši klijenti traže nešto novo, nešto drugačije, nešto što je još ostalo nedirnuto i prirodno. I ovde se na žalost stvari menjaju, ali nekako sporije, što je dobro - kaže gospodin Renato Ribič i nastavlja:

-Zbog toga, izbegavamo veće gradove, tražimo zabiti, neeksploatisane lepote, kakvih na sreću, u Srbiji još ima. Ako bih morao da se odlučim za naj, naj u Srbiji, bez razmišljanja bih se odlučio za selo Rogljevo kod Negotina u Istočnoj i selo zlatiborskog okruga Zlakusu, u Zapadnoj Srbiji. Onda su tu i svi manji gradovi, koji se zaista trude da ostanu svoji, kao što je npr. Kruševac.

-To što mi tražimo ovde nije ni arhitektura, ni manifestacije, već najveće blago tih sredina, a to su ljudi. Ovde u Srbiji, kao i po celom Balkanu, u Makedoniji, Albaniji, Crnoj Gori, Bugarskoj, Rumuniji, ljudi vam daju osećaj da još uvek postoji neka ljudska povezanost, da nije sve u ugovorima i poslovnim odnosima između dve stranke. Na Balkanu još uvek postoji ta prisna i jednostavna veza čoveka i čoveka. Sa ljudima sa kojima saradujemo, radimo tako što se čujemo telefonom i dogovorimo se o svemu za dva minuta. Bez neke pozitivne sinergije među ljudima, mnogo je teže, komplikovanije raditi, pa i živeti. Trenutno nas preko 40, smešteno je po celoj Zlakusi. Da nema faktora, privatnog smeštaja, ovako jednostavnog dogovora, autentičnog ambijenta, mi ne bismo bili ovde. Svi traže hotel, a nama ne treba hotel. Nama trebaju ljudi koje zovemo njihovim imenima, Saša, Radmila, Milovan, i da pojedemo čorbu onakvu kakvu je

kuvala moja mama, kakvu kuva moja žena, jela koja mirišu na detinjstvo i dom. Nama treba da razmenimo recepte i naučimo kako se pravi svadbarski kupus, pečenje ispod sača...Mi želimo da jedemo voće taze ubrano sa voćke, i povrće friško doneto iz bašte iza kuće. Mi nismo došli u Srbiju da jedemo bečku šniclu sa pomfritom. Ja sam u Srbiju došao na punjenu papriku i gibanicu, na kajmak, sir i jagnjetinu. Kada me je jedan domaćin pitao: „Šta ćeš ti da jedeš“, odgovorio sam mu:“To što ćeš ti da jedeš ješću i ja. Je li ti neprijatno?“ Te male stvari su najbitnije.

Poslovna politika agencije „Balkanika“ je takva da do kraja oktobra svake godine izdaje katalog za sledeću, sada već 2013.godinu, i od tog trenutka počinje pravljenje rezervacija za ponuđene ture.

-Već godinama našim sunarodnicima preporučujemo uobičajene ture: na planinu Midžor (2168m) i mada je to najviši vrh Srbije nije preterano zahtevan, i to iz pravca Toplog Dola i Babinog Zuba; zatim na jednu od najlepših planina u Srbiji – Goliju, koja je 2001. godine proglašena za Rezervat biosfere „Golija-Studenica“, i do njenog najvišeg vrha Jankovog Kamena (1.833 m); pa Kamenu goru, selo u prijevoljskoj opštini, na nadmorskoj visini od 800 do 1496 metara; obilazimo i zanimljivu Moku goru, za koju je ispevno “Nigde nema takve zore, kao iznad Mokre Gore”...U septembru ćemo doći sa novom grupom turista na “Dane berbe grožđa” u Vršac i Guduricu, koju tradicionalno posećujemo - najavio je naš sagovornik.

Na kraju, gospodin Renato Ribič priznaje: “Slovenci vole da istražuju Balkan. Ne samo zato što ga vole, njima je to i prihvatljivo, jer pored faktora čovek, važan je i faktor cena. Mi u Evropi nigde ne možemo napraviti aranžman za 400 evra 10 dana, koliko košta ovaj Balkanski, i poručuje:

-Mi se posle toliko godina rado rado vraćamo na ove prostore. Nemojte se menjati.

Promene su neminovne, ali ih usporite koliko god je to u vašoj moći.